

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí, pokud se týká příspěvků za uplynulou dobu, se zrušuje pro nezákonnost; jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: — — — — —

Nejvyšší správní soud trvá na právním názoru, vysloveném v nálezu ze dne 7. února 1921 č. 858 (Boh. č. 698), dle něhož pro povinnost platiti příplatky při výdeji chlebenek stačí, měl-li poplatník 1. března 1919 jmění přes 30.000 K, podléhající dávce z majetku, a ne b měl-li roku 1919 vyšší příjem než 15.000 K podrobený dani z příjmu. Na důvody citovaného nálezu soud se odvolává podle § 44 svého jedn. ř. Stížnost, jež nepopírá, že poplatník má jmění přes 30.000 K, a jež se domáhá osvobození od řečeného příplatku pouze z toho důvodu, že prý stačí pro toto osvobození okolnost, že stěžovatel neměl v roce 1919 příjmu převyšujícího 15.000 K, jest tudíž neodůvodněna.

Pokud naříkané rozhodnutí v příčině požadovaného doplatku na příplatcích za dobu prošlou vyslovilo, že rozhodování o tom nepřísluší berní správě, nýbrž okresní politické správě podle § 12 prov. nař. z 2. září 1920 č. 500 sb. z. a n., uznal soud stížnost důvodnou. Neboť příslušnost politické okresní správy dle tohoto §u týče se toliko příspěvků, předepsaných dle § 4 opatření Stálého výboru zaměstnavatelům za zaměstnané síly, podléhající nemocenské pojistné povinnosti. Dle §§ 2 a 3 téhož opatření nastává však povinnost platiti příplatky při výdeji chlebenek každému poplatníku, u kterého podmínky osvobození od příplatku toho dne 1. září 1920 nebyly splněny. Tato povinnost nepomíjí, když výdejna chlebenek poplatníku vydala lístky odběrné omylem bez příplatku, neboť tu jde o nesprávné posouzení skutečností, nárok státu na příplatek zakládajících, které příslušný úřad v době promlčecí může vždy změnit v neprospěch povinného — i za dobu prošlou. Důsledkem takové obnovy řízení a opravy nálezu jest, že poplatník dávky, k jejíž placení dle zákona již od 15. září 1920 byl povinen a od níž nesprávně byl osvobozen, musí doplatiti i tehdá, když se nedopustil přestupku uvedeného opatření a nestal se trestným dle § 9.

K rozhodnutí o námitkách proti dodatečnému odepření osvobození od příplatku ve smyslu § 3 cit. opatření od počátku jeho účinnosti a o povinnosti zaplatiti příplatky též za prošlou dobu jest dle 2. odst. téhož § 3 příslušná berní správa, která tudíž neměla odepřít rozhodnutí v tomto směru.

Naříkané rozhodnutí se proto zrušuje jako nezákonné dle § 7 zák. o správ. soudě, pokud se berní správa prohlásila za nepřislušnou rozhodnouti o příplatku za dobu prošlou, jinak však se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Č. 889.

D á v k a z p ř í r ů s t k u h o d n o t y n e m o v i t o s t í (Čechy): * Odvolá-li se úřad vyměřovací pouze na ocenění obecním úřadem sdělené, stačí k vyloučení prekluse dle § 18, odst. 4 řádu dávk., když strana poukáže v námitkách na zvláštní kvalitu některé součásti zcizené nemovitosti.

(Nález ze dne 17. června 1921 č. 7475.)

Věc: Marie L. v B. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: V ukládacím řízení za příčinou vyměření dávky z přírůstku hodnoty z převodu nemovitostí vl. č. 1 a 74 v T. oznámil zemský inspektorát pro zemské dávky v Praze... stěžovatelce, že na základě odhadu provedeného obecním úřadem v T. pokládá za přiměřenou nabývací hodnotu ke dni 22. března 1905 peněz 25.000 K. Podáním... prohlásil právní zástupce stěžovatelčin, že tuto hodnotu neuznává, poněvadž jest příliš nízká. Usedlost měla vždy cenu 32.000 K, jelikož se při ní nalézá krásná ovocná zahrada. K opětovnému dotazu podal obecní úřad v T. zprávu, že usedlost dle posudku obecních odhadců neměla ke dni 22. března 1905 větší cenu než 25.000 K. Nabývací hodnotu tu položil vyměřovací úřad za podklad svému vyměření a předepsal stěžovatelce dávku 261 K.

V odvolání uplatňovala stěžovatelka, že vyměření dávky neodpovídá jejímu přiznání, že dům čp. 1 v T. měl vždy cenu větší 40.000 K a že bylo cenu zjistiti soudním odhadem. Naříkaným rozhodnutím nevyhověl zemský správní výbor odvolání a potvrdil platební rozkaz, jelikož byla nabývací hodnota správně zjištěna řízením v § 18 dávk. řádu předepsaným a byla straně dána možnost, brániti se věcně proti hodnotě úřadem předpokládané. Nestačí, když strana úřední předpoklady prostě popírá a proto nelze podání z — pokládati za námitky po rozumu § 18 dávk. řádu.

Stížnost vytýká rozhodnutí tomu nezákonnost a vadnost řízení.

Nejvyšší správní soud vyslovil již v četných nálezech právní názor, že v řízení dle § 18 česk. dávk. ř. musí sdělení vyměřovacího úřadu straně obsahovati podklad, na základě kterého dospěl úřad k svému ocenění a že též námitky stranou proti úřednímu ocenění podané musí býti dostatečně konkretisovány (viz nálezy ze dne 12. února 1919 č. 835, Boh. č. 37, ze dne 31. října 1919 č. 5483, Boh. č. 225, ze dne 4. února 1920 č. 6552, Boh. č. 319 a ze dne 12. června 1920 č. 5292, Boh. č. 450).

Strana nevytýká, že sdělení úřadu, že pokládá dle odhadu obecního úřadu za přiměřenou nabývací hodnotu 25.000 K, nebylo dostatečně odůvodněno, dovolává se však své odpovědi na vyzvání úřadu, dle níž neuznala peněz 25.000 K obecním úřadem udaný za přiměřený, tvrdíc, že usedlost měla vždy cenu 32.000 K a poukazujíc k tomu, že u usedlosti jest krásný ovocný sad.

Vzhledem k tomu, co úřad se stranou sdělil, dlužno v tomto poukazu na zvláštní kvalifikaci jedné součástky zcizených nemovitostí seznati dostatečné opodstatnění námitky proti ocenění úřadu a návrhu na zjištění hodnoty soudním odhadem, a nelze žádati na straně, aby se i tehdy, když jí vyměřovacím úřadem základy ocenění nebyly podrobně sděleny, nýbrž pouze se dovoláno mínění jiného úřadu, podrobně vyjádřila o hodnotě úřadem za základ položené, nebo docela konala šetření o základech, na kterých onen cizí úřad ocenění založil.

Naříkané rozhodnutí pokládajíc námitky ve smyslu § 18, odst. 4 ř. dávk. za nedostatečné, potvrdivši preklusi vyměřovacím úřadem vyslovenou a nepřipustivši soudní odhad, vycházelo tudíž z nesprávného právního názoru, pročež je bylo zrušiti dle § 7 zák. o správ. soudě.